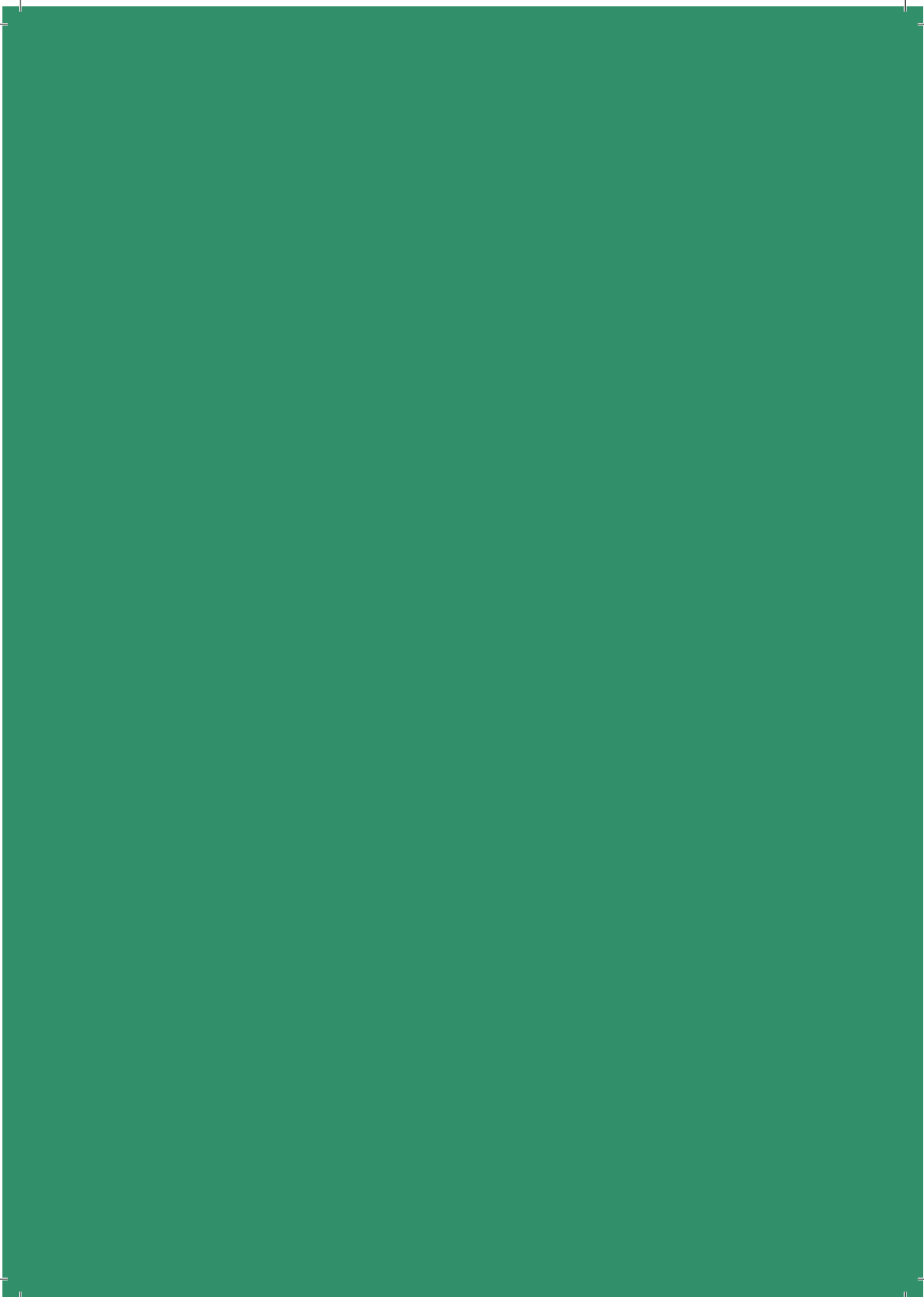
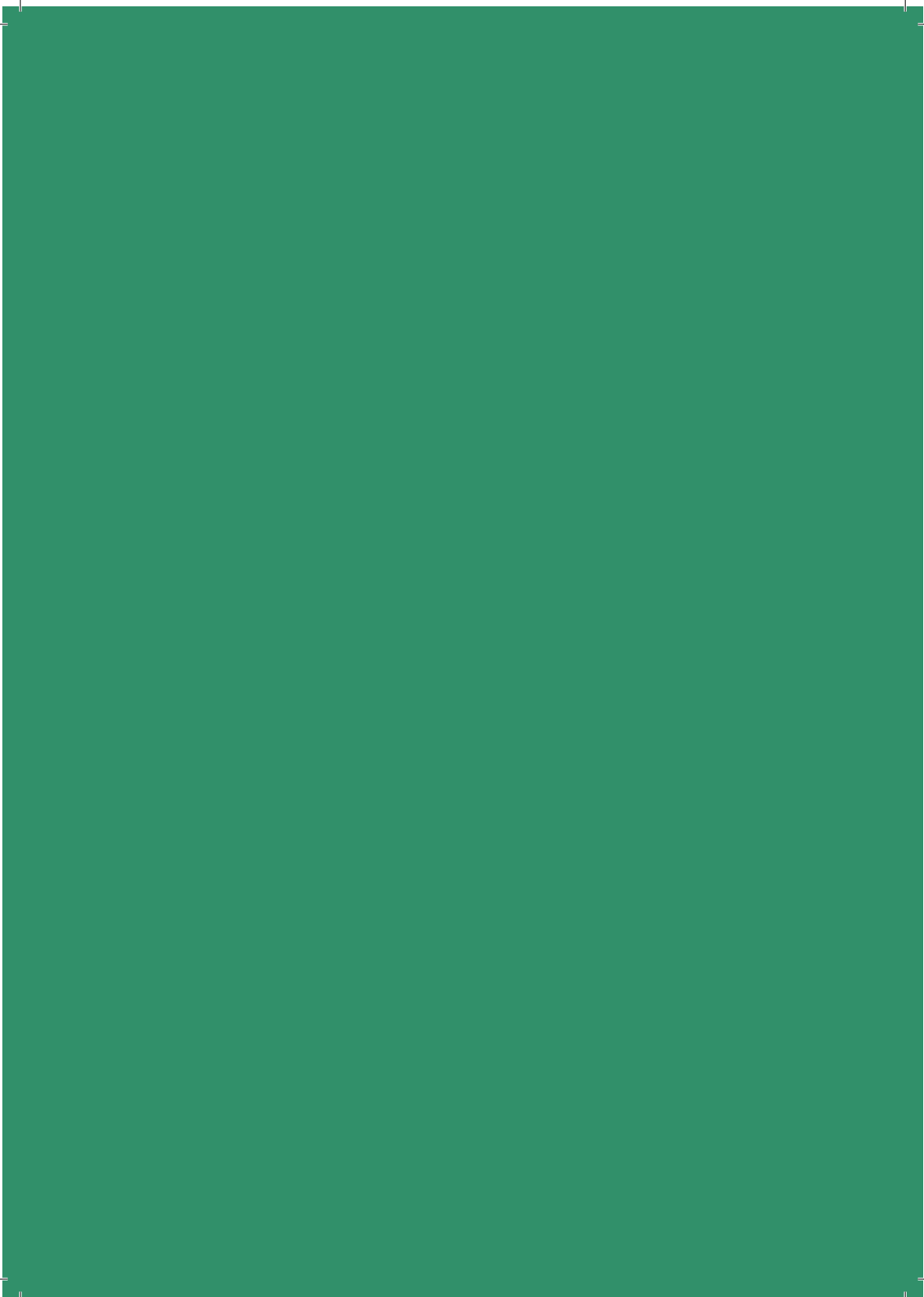


liebe
et
velkendt
dyr
mørket

Monologer i ruiner
tre monologer









Katja Brunner
Julie Maj Jakobsen
Sophie Zinckernagel

Monologer i ruiner

Monologer i ruiner

Katja Brunner, Julie Maj Jakobsen og Sophie Zinckernagel

© 2022 Katja Brunner, Julie Maj Jakobsen, Sophie Zinckernagel og
Folkekirke & Religionsmøde

Redaktion: Ane Kirstine Brandt og Ida Louise Nielsen

Omslag: Ida Louise Nielsen

ISBN 978-87-997997-6-3

Folkekirke & Religionsmøde

Peter Bangs Vej 5B

Bygning 6, etage 3, rum 5

2000 Frederiksberg

Tlf.: 52 50 63 65

www.religionsmoede.dk

Forord

Denne udgivelse har navn efter den forestilling på Himmelske Dage 2022, hvor teksterne første gang præsenteredes for et publikum nemlig i Sankt Ibs Kirkeruin i Roskilde. Men titlen peger også på, at monologer kan gå i stykker, når der ikke er nogen, der lytter, eller de kan blive til noget helt nyt, når dialoger opstår. Og det er præcist, hvad vi ønsker os her, at du går i dialog med teksterne.

Monologerne handler blandt andet om religionsmøder både dem imellem mennesker, der står hinanden nær, dem der deler arbejdsplads og de religionsmøder, som finder sted inde i den enkelte. Søgen efter ståsted i livet og forbindelse til Gud og relation til familien er centrale temaer. Derfor rejser der sig spørgsmål som: Hvad bygger vi vores liv på, hvad støtter vi os til, og hvad bidrager vi med?

Hvordan forstår vi os selv?

Vi søger efter kilder til forståelse af os selv og vores omverden. Disse kilder kan være rapporter og undersøgelser, statistikker, test og forsøg. Og de kan resultere i faste holdninger, slående argumenter, skarpe pointer og meningsstatements. Alt sammen noget der kan 'rydde bordet' i samtaler omkring middagsbordet, give plads og synlighed i medierne og kan være med til at sætte retning for vore liv og vort samfund.

En anden mulighed er at gå til de kilder, hvor der er usikkerhed, famlen og sarthed på spil. Det kan der være i kunsten. Således i de tre monologer, som er trykt her. Ligesom de faktabaserede udgivelser kan kunst være med til at vende op og ned på vores opfattelse af os selv, de andre og samfundet. Så hvis du er parat til at forstå dig selv, din næste og dit samfund bedre, så læs med

her, og bliv klogere på dem, som måske ikke ligner dig. På hjemmesiden www.religionsmoede.dk kan du finde nærværende udgivelse i digital form.

Udgivelse af 'Monologer i ruiner'

'Monologer i ruiner' er udgivet af stiftssamarbejdet Folkekirke & Religionsmøde. Udgivelsen er udsprunget af idéer i planlægningsgruppen 'Tro på tværs' (Himmelske Dage) og er blevet til i tæt samarbejde med Stine Rørbæk Møller, Den Katolske Kirke.

Folkekirke & Religionsmøde er en del af Folkekirken, har nationalt opdrag og er et samarbejde imellem alle ti biskopper. Folkekirke & Religionsmøde har til opgave at styrke folkekirkens møde med mennesker med andre religioner og livssyn i Danmark. Det sker med afsæt i den kristne tro. Målet er at bidrage til et samfund, der bygger på religionsfrihed, ligestilling og plads til forskellighed.

Religionsmøde kan være mange forskellige ting: De lag og brydninger som findes i det enkelte menneske under inspiration af værdisystemer og trosforestillinger, de samtaler – dialog – og den samhandlen – diapraksis – som findes mellem mennesker med definerede trostilhørsforhold, og endelig den åndelige søgen der findes blandt mennesker indenfor og udenfor folkekirken.

Ane Kirstine Brandt

Generalsekretær i Folkekirke & Religionsmøde

JULIE MAJ JAKOBSEN

Ich liebe Gott

Ich liebe Gott.

Det står på væggen ved siden af boksen med toiletpapir. En tynd skrift med blyant.

Hvem skriver sådan? Kun en idiot eller en radikal tosse.

Det er eftermiddag, og jeg sidder på toilettet og beslutter mig for noget, som jeg har tænkt over i noget tid.

Jeg tror ikke på gud.

Jeg hvisker det ud i rummet. Der er ikke nogen i kabinen ved siden af.

Jeg tror ikke på gud, og jeg kommer heller aldrig til det, hvisker jeg. Sådan. Lettelsen er spontan og næsten sprudlende.

Jeg beslutter mig med det samme for at sige det til Rebecca allerede i aften. Jeg ser hendes ansigt for mig, det vender væk, ud mod gaden, bilerne der glider forbi, skubber lyskegler foran sig gennem mørket. Hendes pegefinger der glider op og ned langs tekoppen. Hun svarer ikke.

Vi skal hjem og hænge julepynt op. Det har vi aftalt, og jeg skal sætte de tørrede frugter i blød til gløggen.

Folk står i grupper på parkeringspladsen foran kirken og taler sammen, det plejer de ikke. Måske er det på grund af sneen, der er faldet, mens vi sad indenfor og har lagt et funklende tæppe henover asfalten. Først kan jeg ikke få øje på Rebecca, men så ser jeg hende helt ovre til venstre sammen med præsten og med maven struttende ud gennem den åbentstående jakke. Handskerne og huen får hende

til at ligne en oppustet teddybjørn. Hun smiler og vinker til mig, og varmen breder sig med ét, selvom det er minusgrader.

Tænk en lille ting som en skæv fortand kan have sådan en effekt. Latterligt.

Jeg har ondt i maven, siger jeg. Skal vi gå?

Er du syg?

Nej, jeg har bare ondt i maven.

På vejen hjem begynder det at sne kraftigere.

Jeg laver mad, mens Rebecca ligger på sofaen. Vejrtrækningen er dyb, måske sover hun.

Jeg vækker hende først, da maden er færdig. Ravioli med pesto og Ribena saft. Er det okay, hvis jeg tager et glas rødvin? Spørger jeg, selvom jeg allerede har hentet den på altanen, hvor den står med prop i.

Selvfølgelig. Hvordan går det?

Med hvad?

Maven? Hvad ellers?

Nåh, det går fint. Jeg tror bare, jeg fik for mange pebernødder til kaffen.

Det tror jeg også, siger hun og stikker i raviolien.

Er du ikke sulten?

Ikke rigtig. Hun smiler, skubber tallerkenen længere ind på bordet.

Hun smiler hele tiden de her dage med et fjernt, drømmende blik.

Jeg skal tage mig sammen for ikke at blive jaloux.

Hvad smiler du af?

Jeg tror måske, det bliver i nat.

Tror du?

Ja. Det tror jeg.

Okay.

Jeg ved godt, jeg sagde det samme i går. Men i dag... Det føles bare anderledes.

Hvordan anderledes?

Bare... anderledes.

Okay?

Jeg ville ønske, du kunne mærke det.

Du skulle tage og spise noget, især hvis det sker i nat.

Her, kom med din hånd. Hun trækker sin bluse op og placerer min hånd på siden af sin mave. Huden er varm og udspilet. Det føles ikke, som den mave jeg kender.

Kan du mærke det?

Nej? Hvad skulle jeg mærke? Jeg trækker hånden til mig og tager en slurk af vinen.

Jeg spurgte ham i øvrigt, om han ville komme forbi, når den lille er kommet, siger hun så pludseligt.

Hvornår?

Når vi kommer hjem fra sygehuset, og alt er fint.

Jeg mener, hvornår har du spurgt ham om det?

I dag, efter gudstjenesten, hvorfor?

Det var måske det, I stod og talte om udenfor?

Det og meget andet. Du var væk så længe?

Jeg havde ondt i maven, det sagde jeg jo.

Jeg vil gerne have den lille bliver velsignet. Vi kan også tage derover, men jeg tænkte, det var bedre, hvis han kom her?

Ja, hvorfor ikke, det er fint.

Godt. Hun tømmer Ribena saften og rejser sig. Har slet ikke rørt raviolien. Jeg rejser mig også.

Jeg kan bare ikke så godt lide ham, siger jeg så og går hen i køkkenet med tallerkenerne.

Hvem?

Præsten.

Kan du ikke lide præsten?

Nej.

Hvorfor?

Det ved jeg ikke. Det kan jeg bare ikke. Jeg forstår ikke, hvad han siger. Han er jo heller ikke herfra.

Nej, og hvad så?

Han taler underligt.

Jeg tror, han er fra Tyskland.

Fra Tyskland?

Jeg tror, han har levet livet dernede som ung. Han virker sådan. Som en der har prøvet lidt af hvert.

Hvad mener du med prøvet lidt af hvert?

Technoraves, punk. Jeg tror endda, han har været trækkerdreng i München engang.

I München?

Ja.

Nå. Men det har altså ikke noget med det at gøre. Jeg er heller ikke selv herfra.

Det er du da?

Du ved, hvad jeg mener, min slægt, mine rødder. De kommer fra en anden kultur. Måske er det bare noget, jeg har med mig? Skubber den uspiste ravioli ned i en plasticbøtte og sætter den i køleskabet, hælder vand på kedlen.

Skal vi spørge en anden præst så, er det dét?

Nej, glem det. Det betyder ikke noget. Te eller kaffe? Jeg smiler og forsøger at gøre mine bevægelser hurtige og lette, mens jeg tørrer bordet af. Rebecca sidder stadig skruet fast mellem bordet og væggen, hun kan kun akkurat være der. Det ser komisk ud. Som en fastklemt hval.

Hvad? Du griner?

Nej, jeg smiler bare. Du ser sød ud.

Har han sagt noget til dig? Eller gjort noget?

Hold nu op, kan du ikke bare glemme det?

Jeg forstår det bare ikke? Vi er kommet i den kirke to gange om ugen i snart et år og bum, fra den ene dag til den anden, kan du ikke lide ham længere?

Luften i lejligheden virker pludselig ulideligt tæt, jeg får en trang til bare at gå og lade hende sidde der og sprælle ubehjælpomt.

Det er ikke noget, der er sket fra den ene dag til den anden, siger jeg. Letheden fra før er helt væk nu. Det er heller ikke ham, det handler om, fortsætter jeg afvisende, selvom jeg godt ved, der ikke er nogen vej tilbage længere.

Hvad handler det så om?

Mig selv. Du ved, når man afskyr et andet menneske, er det som regel en selv, man har fået øje på i den anden.

Du afskyr ham ligefrem?

Nej, ikke ham. Elkedlen buldrer derudaf og dugger vinduet til. Jeg kan ligeså godt bare sige det, som det er.

Jeg elsker ham bare ikke.

Du elsker ham ikke? Hvem taler vi om?

Gud. Vorherre.

Okay?

Ikke ligesom du gør.

Der er mange måder at elske vorherre på.

Jeg elsker ham overhovedet ikke. Faktisk tror jeg slet ikke på ham.

Det kogende vand former en hvirvelvind i tebladene.

Hvornår? Hvor længe har du haft det sådan? Hendes stemme er lille og spinkel.

Tja, det ved jeg ikke. Hvornår ved man, at noget bare er, som det er?

Hvad mener du med det? Jeg forstår ingenting?

Har det altid været sådan? Eller er det blevet sådan på et bestemt tidspunkt?

Min egen stemme er derimod højlydt påtrængende. En røst fremmed for os begge. Hører ikke hjemme her, alligevel fortsætter jeg. Alt forandrer sig hele tiden, det er ikke muligt at udpege de præcise vendepunkter. Sådan er livet. Ligesom når du siger, det ikke blæser, det er bare vinden der bevæger sig. Og det skal den vel have lov til? Endelig skubber hun bordet fra sig og vralter over i sofaen, hvor vi sidder resten af aftenen foran fjernsynet. Jeg skammer mig.

Da jeg kommer ind i soveværelset, ligger hun allerede i sengen med ryggen til.

Jeg vækker dig, når det går i gang.

Selvfølgelig. Jeg glæder mig, siger jeg, selvom vi begge to ved, det ikke er sandt. Tværtimod har jeg de sidste måneder læst den ene bog efter den anden om fødselens anatomi. Jeg havde brug for at forberede mig og føle mig bare en lille smule i kontrol. Og Rebecca elskede, når jeg sad i sengen til sent og studerede fødselens faser, som om det var hende, jeg studerede. Men i stedet er jeg kun blevet bekræftet i alt, der kan og med sikkerhed vil gå galt.

Jeg lægger mig ind under dynen og slukker lyset.

Godnat.

Næste morgen er alt farvet hvidt. Det har sneet hele natten. Det røde tag på naboejendommen går i ét med himlen. Først nu kommer jeg i tanke om barnet, det skulle jo komme. Jeg vender mig med et sæt. Men Rebecca er der stadig, brystet løfter og sænker sig, som om alt er helt normalt. Du ved ingenting, tænker jeg. Du ved ingenting, alle dine fornemmelser, ingenting.

Maven bevæger sig i små ryk. En lille bule kommer til syne under

huden, den flytter sig, da jeg rører ved den.

Senere på dagen.

Kom nu Jonas, der er flæskesteg.

Jeg er ikke sulten, alligevel går jeg med ned i kantinen. Lægger en kartoffel og lidt rødkål på den alt for store middagstallerken. Stemningen er løssluppen ovenpå julefrokosten i lørdags, som jeg heller ikke deltog i.

Er hun ikke poppet endnu? Christian taler med mad i munden.

Ikke endnu, men jeg er bange for, hun sprækker på midten, hvis der ikke snart sker noget.

Ligesom svinet her, griner han og trækker den tykke fedtbrømme med svær af kødet.

Skal du slet ikke have noget? Hvem ved, hvornår du får et ordentligt måltid igen?

Jeg spiser ikke svinekød.

Hva'?

Det har jeg aldrig gjort.

Er du muslim eller hvad?

Nej, jeg er ikke muslim.

I kommer da nede i den lille frikirke, gør I ikke, dig og Rebecca? Det er Anders, der blander sig.

Jo. Sommetider.

Hvorfor fanden spiser du så ikke svin? Vidste I det? Jonas spiser ikke svinekød. Han læner sig frem og taler til de andre fra it-afdelingen. Christian ler og lægger et stykke flæskesvær over på min tallerken. Fordi min far var jøde. Og fordi jeg synes, det er ulækkert. Siger jeg, og kaster det tilbage.

Er du jøde? Har I hørt det, Jonas er sgu jøde!

Telefonen vibrerer i min lomme, undskyld, siger jeg og rejser mig

lettet.

Er det konen? Husk bleer og ørepropper!

Er det nu?

Hader du så også dine forældre?

Hva'? Hvad snakker du om?

Hvis du ikke tror på gud, så må du jo hade dem for det, de har gjort ved dig? Omskæringen.

Hendes stemme er tyk og grødet, jeg kan høre, hun har grædt.

Jeg var en baby. For dem var det en gave. Den største gave de kunne give mig.

Hvorfor kan vi så ikke give sådan en gave til vores barn?

Hvad snakker du om?

Velsignelsen.

Vil du have, jeg skal stå og lade som om, jeg tror på et eller andet, jeg ikke tror på?

Vorherre?

Ja.

Hendes åndedræt er hurtigt, hun er oprevet.

Har du fået noget at spise? Jeg har smurt en tallerken, den står i køleskabet.

Du taler ned til mig.

Nej, jeg gør ikke.

Jo, du gør.

Du skal have kræfter til fødslen. Det er ligesom,

-at løbe et maraton, afbryder hun mig, jeg ved det.

Præcis. Baby skal have noget mad, så I kan være stærke.

Jeg vil ikke være stærk. Jeg vil slet ikke det her. Ikke hvis vi ikke er sammen. Siger hun så.

Hvad mener du, vi er da sammen?

Du synes, jeg er naiv og afstumpet. Fordi jeg beder til Jesus om at passe på vores barn.

Du har jo mig. Jeg passer på jer. Er det ikke nok?

Jeg lægger på nu. Vi ses.

Klokken lidt over tre pakker jeg sammen. Det er tidligt, så jeg beslutter at gå hjem, trænger til luft. Sneen er næsten smeltet og ligger brun i vejkanten. Jeg kommer i tanke om kassen med julepynt, vi ikke fik hentet i går. Og gløggen. Jeg stopper ved Fakta og køber en buket hvide roser. En af dem med gummibånd og plastic omkring. Når først de kommer i en vase, vil de live op, tænker jeg.

Hallo? Rebecca?

På bordet ligger en seddel.

Ich liebe Gott.

KATJA BRUNNER

Oversættelse til dansk ved Mille Maria Dalsgaard

Et velkendt dyr

*Et ungt menneske, mere en kvindelig person, eller måske kønnet ambivalent, hun*han står der*

Forsøger at danse

Med sig selv

Omgivet af en slags intimitet

↳ dybereliggende noget utæmmet

Knyttet næve, den ene, altid

Ak, havde jeg dog blot en tro hinsides al gøren og laden

Havde jeg dog blot den ene eller anden ledetråd, et ledeskilt, da vidst' jeg, hvem jeg er

Med mig selv med de andre

Ak, havde jeg dog blot en spirituel retning af min egen, da vidst' jeg, hvorhen

Havde jeg dog blot det skilt

I det mindste en hastighedsangivelse

For eksempel Ved jeg ik'

Ingen rettesnor

Ingen vej, der lyser ind

Hvordan taler jeg derom

Til hvem taler jeg derom, at alkoholens tåger er min mors friske luft

At hun forbruger og suger og drikker ud stadig og altid

At hun dufter sprutten, hvor blikket falder

Og som jeg sidder med hende der

Mine ben liggende over kors, smilende tørt

Backfischlignende, men tapper

I ét væk tappert smilende

Og indeni så alene

Og skyldbetyngt med lutter tilstoppet mund godt sammensnøret

Mundvigene klipset til tænderne

Liden bevægelsesfrihed

Som jeg sidder ved hende

Havde jeg en ledelinje

Et Tegn

en ny vej

For min skyld ogs' en autoritet

Måske en noget mere abstrakt, der fortæller mig, hvad er godt og hvad ik'

Den Hellige Ånd var den allerførste sæddonor

Hvorfor kernefamilie tænker jeg

Som jeg sidder der ved moren

Som holder flasken

Som nålen tråden

Hun skænker

Igen igen

Som besat

Som jeg der sidder og hun står derved, ved jeg ik, hvordan jeg føler
Hvordan skal jeg dog på nogen måde kunne tale ud om, at hun der
Er knyttet til glasset bebor glassets kant så omhyggeligt tager slurk for slurk imens hun helt
lydløst fylder på

Det takker jeg hende ikke for
Har nok at takke hende for
Hus og tag
Og omsorg
Men sådan som jeg mærker det med glasset og hvidvinen, det er ikke blot en sjældenhed, ikke
blot festdag og glæde, når vi er på besøg, ikke blot afslapning en gang i ugen
Det er benhårdt
Anderledes, rutine
Mor, siger jeg, det er noget helt andet
Hvad
Om jeg tør?

Nej, jeg ej gør

Jo jo, sig det højt sig det end'lig højt

Et medlemensk* må dog endelig udtale det, mange allerede tit har tænkt, medlemmesket* må da endelig sige det højt nu, konfrontere

Mor, det er noget helt andet

Hvad er det, skat, spørger hun, hovedet på skrå, et velkendt dyr

Og hvad stiller jeg op med min oprørtheden over det, er fortsat uklart

Og hvad stiller jeg op med min vrede og min måben over det, er fortsat uklart

Jeg ser hende i et vindue

Et liv som digital eksamen

Af og til aner jeg, hvad kunne give mig tro, ja, gudetrol, se og erkende det, hvad det kunne være for mig – utydeligt stort støttende

At det ville være et sted, hvor jeg går hen – i mit indre med mit ydre

Siger vi, jeg går virkelig derhen med benene og armene og tænkeapparatet

Og også apparatet i bukselommen og det borte ansigt, som jeg har og informationerne, som

jeg fortæller om mig selv, dette monumentale at være og ikke at være, dette at være forblevet tro mod sig selv og tiltro til, at jeg er med alt det, jeg har fået udefra, og således slentrer jeg altså afsted i denne tilspidsede selvmedlidenhed frem til forståelighed til der, hvor jeg får svar, hvor jeg vil blive modtaget på helt uforfalsket selvfølgelig manér, fordi menneske, fordi væsen, bærer værdighed

Og der slentrer jeg hen, hvor jeg bar' kan sætte mig ned og lade samtlige svar flyde ind i min rygmarv

Befrielse fra kynisme, min voldsomme afvisning af MENINGSSTATEMENTS

Etiske ledetråde, i frokostpausen til seminaret

Ører ører ører

Civiliseringskendetegn, udprægede konversationsritualer

Hvad fører dig hid

Et velkendt dyr

Jeg forstår ikke endnu

Et dyr som mig opdrog

Åhja

Moderen og hendes bånd til det glas

Han tier, han har heller ikke svar

Men en salme skal han nok finde

Og hans ører har jeg fået

Hun/han åbner forsigtigt et chatol, et øre er deri

Ængstelse ved synet af visionen for det kommende, afskårne hænder, gennemtygget tyggegummi, rådløshed ved synet af selvet, vi tvinger dig ned i disse sko, gå i disse sko eller stå i disse sko, men gå væk fra mit åsyn, tak

Traditionsbunden gruppebekræftelse, vi-følelsen kommer altid, når vi synger, når et rum fuldt af mennesker med fuld hals slynger en melodi ud, da føler ingen sig alene
En prædiken er blot en monolog

Som jeg nu holder en for jer her

Jeg ser jer allerede

Og at I så øret, ved jeg allerede

Han siger

Lønnen for et godt værk er som dadler, sent modnet og sød

En prædiken

Holder han ikke for mig

Det er hjælpetilbud for mødre som din, afhængighedsrådgivning

Er der nogle af hendes venner, du kan tale med

Smart spørgsmål, som om jeg ville være her hos ham, hvis disse venner fandtes

Jeg tror, du skal tale åbent om det.

Måske smelter der også noget i hende, som var blevet frossent og hårdt.

Alt spjætter i mig

Imens jeg taler med ham, bevæger jeg intet

Ikke engang min venstre storetå

Slet intet, jeg ligger dyrelignende på lur, velkendte dyr

Til sidst siger han, de næste lider det meste, men de kan også løse meget, og

ved DU: Lønnen for et godt værk er som dadler, sent modnet og sød

Ryst hans hænder, gå ud på såler af gummi

I sognehusets forstue lægger jeg diverse brochurer

Sent modnet og sød Hvad der skulle være sent modnet og sødt ved det, virker på mig

til kun at være druerne til den nye vin

Men alligevel er der en slags beskyttelsesmagi

Glansen af et håb, sent modnet og sød

SOPHIE ZINCKERNAGEL

Mørket

Jeg tænker på, hvornår det begyndte?

Da jeg var lille, kunne jeg ikke lide, når Pluto væltede juletræet, eller Tom og Jerry raserede køkkenet. Der hvor det er meningen, at man skal grine, blev jeg utilpas. Alt det rod. Hvem skal rydde det op?

I dag har jeg haft tøj på. Det er fremskridt.

Der er forskel på sengen og sofaen. Hvis jeg sidder i sofaen, er det fremskridt. At mærke lyst til noget er fremskridt. At vaske op er fremskridt. At gå i bad er fremskridt. At bevæge sig er fremskridt. Fremskridt. Sikke et lorteord.

Jeg sidder på en tagterrasse i Rom. Jeg er omkring atten år gammel. Måske lidt yngre? Solen skinner. Gråspurvvene siger pip. Brisen er varm, dufter sødt af forår og frisk-brygget kaffe. Jeg brækker mig i hjernen. Jeg vil ikke være her. Jeg kan ikke holde det ud. Intet af det. Alting er udenpå. Lyset er for skarpt. Maden smager ikke af noget. Den bløde luft gør ondt. Jeg føler ikke kærlighed. Til ham der skal forestille min far overfor mig. Til de andre gæster. Til tjeneren. Til noget eller nogen. Alt er latterligt. Og råddent. Intet er sandt eller godt. Og det bliver det aldrig.

”Det lykkedes mig i min sjæl at få ethvert menneskeligt håb til at svinde. På enhver glæde sprang jeg som et glubende dyr for at kvæle den.”

Jeg læser Rimbaud. Strunge. Hesse. Går i sort tøj... Jeg véd det godt. Jeg ved det hele. Men det gør bare alting værre.

Hadet ætser mig indefra og ud. Finder vej gennem mine porrer, springer ud som røde og gule blomster. Jeg ligner én, der har byldepest. Min hud gør ondt. Morgen og aften smører jeg den med en tyk, hvid, ætsende hormon-creme, som special-lægen på det fine kontor overfor Thorvaldsens Museum gav mig. Akne. Et andet fucking lorteord. Alt for fint. Som om det bakker op om, at der skal dækkes over hvad vi taler om, at det er for skamfuldt at sige højt... BUMSER. BUMSER. BUMSER. BUMSER. Jeg spiser også piller. Men pillerne hjælper ikke på angsten. Står på badeværelset. Fanget i spejlet. Det føles umuligt at gå ud. "Selma er altid et par timer om at blive klar, hahaha". Fucking idioter. Tror, det handler om forfængelighed og lyst til at glo på sig selv. Vreden gør mig kold. Som at slukke på en kontakt. Forsøger at dække betændte toppe og mere eller mindre åbne sår med fedtet lysebrun foundation. Presser med fingrene, ser det svulme op, blive til én øm grød. Jeg kan aldrig få en kæreste, for jeg vil aldrig kunne vågne ved siden af nogen med det her ansigt.

Stakkels. Stakkels. Stakkels mig.
Der findes faktisk mennesker, som...

Jeg ved det godt. Jeg ved det godt. Jeg ved det godt. Jeg ved det godt.

Jeg hader, at jeg ikke kan smile. Jeg hader, alle som smiler. Alting gør ondt. Alle menneskers blikke. Jeg vil smadre dem. Jeg vil smadre mig selv. Jeg vil stoppe verden, ligge helt stille, aldrig bevæge mig igen. Jeg ønsker kun nedrullede gardiner og ikke at findes. Lægge mig midt på fortovet, synke ubemærket ned i fliserne. Sive, opløses, blive til intet, forsvinde.

"Å, gid mit alt for, – alt for faste kød blot kunne smelte hen i dug, opløses! – Å, gid der ikke af den Evige var sat en lov mod selvmord."

Hamlet og jeg. At være eller ikke at være en stor fed kliché.

Jeg beder til Gud. Jeg tror ikke på Gud. Ikke rigtigt. Men jeg beder til Gud alligevel. Jeg kan huske det, fordi det kun er anden gang i mit liv, at jeg beder til Gud.

Jeg er lige så dybt latterlig som de fleste andre mennesker. Jeg beder kun til Gud, når jeg har det ekstremt dårligt og gerne vil have, at han – eller hun? – skal gøre noget for mig.

Min klasselærer Lene læser højt fra bibelen i kristendomstimerne og vi tegner imens. Jeg har tegnet Gud på den helt klassiske måde. En gammel mand med langt gråt skæg (gråt fordi man ikke kunne tegne med hvid på det hvide papir). Gud har ingen krop. Han er et hoved, som sidder i en sky og kigger ned. Hvorfor har jeg tegnet Gud sådan? Står det noget sted i bibelen? Det er nok dét med Gud FADER – muligvis kombineret med billedet af julemanden? Den eneste figur, som er vigtigere end Gud, når man er barn.

Djævelen er ond. Og Gud er god. Er det ikke sådan det er? Djævelen frister, og Gud tilgiver. Og vi er født skyldige. Dåben skal frelse os? – Fra os selv?

Første gang jeg beder, beder jeg om tilgivelse.

Jeg er beskidt. Ulækker. Forkert. Det har jeg været længe.

Min kanin der humpede mine bamser.
Mig der humpede klatretorvet i børnehaven.
Fem år gammel. Mindre endnu?
Bollerummet. Puderummet. Læge-lege, som de voksne ikke må se.

(De voksne må ikke se børns seksualitet. Det er for farligt. Det ved børn instinktivt. Det er dén slags verden, vi lever i.)

Jeg forsøger at rense mig selv i min mormors swimmingpool. Vaske synden af.

Så meget skam. Allerede dengang.

Far som fisker mine underbukser op af vasketøjskurven med to fingre, holder dem op, viser dem frem. Hans ansigt er forvredet. Væmmelse. Af-sky. "ADW"! Fars nye kæreste siger ingenting. Jeg ved ikke selv, hvad det er – dét i underbukserne. Det er der ingen, der har fortalt mig.

Mormor troede hun skulle dø, da hun blødte fra skridtet første gang. Jeg ved godt, at jeg kommer til at bløde en dag, men det her er noget andet. Nogle gange hvidt. Andre gange lidt grønligt eller gulligt. Nogle gange klør det.

Jeg ligger i min halvhøje seng fra IKEA og stirrer på de selvlysende stjerner i det hvide loft halvtreds centimeter over mig. "Hvad er det, dine fingre lugter af... ost?" – "Du skal huske at vaske dine fingre".

Jeg kan ikke huske, hvad hun hed, kæresten. Der var mange i den periode. Mange kærester. Mange bamser. Fuck af med din lortebamse, Bitch.

"Du skal være sødere ved Hanne"

Du skal være sødere ved mig, far.

Men alt det kunne jeg ikke gøre for. Det her er meget værre. Og nogen er død. Godt nok kun en hund, men alligevel. Buller er død. Og det er min skyld.

Jeg tog Buller med ud på badeværelset og gav ham lov til at slikke min tissekone. Senere samme sommer raserede Buller familiebil. Og blev aflivet. Var det dér, jeg begyndte at afsky mig selv?

”Kære Gud...”

Anden gang jeg beder, beder jeg til Gud om, at jeg en dag kan sidde på en café og slappe af. Ikke føle alle andre menneskers tilstedeværelse som smerte. Ikke føle mig som en parasit. En menneskelig hudorm. Noget som ikke burde være der. Jeg ved præcis hvor grotesk en bøn, det er.

Mennesker dør. Børn dør. Selma vil bare gerne sidde på en café og ”have det rart”. Jesus. Fucking. Christ.

Jeg har angst for internettet. For at trykke på noget forkert og se noget, jeg ikke kan u-se. Høre om noget, jeg ikke kan u-høre. Angst for hvad mennesker er i stand til at gøre imod hinanden og filme eller tage billeder af. Der findes voksne der voldtager babyer. Spædbørn. Voldtager dem. Stikker deres pikke ind i dem. I et lille fucking nyfødt barn. Det er noget, der findes i verden. Det ville jeg ønske, jeg ikke vidste. Og nu kan jeg ikke ikke-vide det.

Min 6-årige datter ved ikke, at der findes mennesker, der slår andre mennesker ihjel. Ikke i virkeligheden. Kun på film. Det tror jeg i hvert fald. Måske ved hun mere, end jeg tror. Men indtil for nylig vidste hun det ikke. Hun ved ikke noget om krigen i Ukraine. Om klimakrisen. Om kapitalisme og ulighed og hungersnød og fedme-epidemi. I hendes verden er de onde dem, der har sort tøj på i Harry Potter. Og de gode vinder altid til sidst.

Men i virkeligheden taber de gode hele tiden. De ligger bagbundet og dræbt midt på gaden. Og de onde er 18 år gamle børn, som ikke har noget valg.

Vi mister den. Uskylden.

Børn er de bedste mennesker i verden. Og så står de ødelagte voksne dér, og hælder vand udover dem og ”frelser dem fra det onde”, som for satan er dem selv.

Min veninde Agnes trækker mig igennem gymnasiet. Jeg hægter mig på hende, suger mig fast som en igle. Agnes vil ”have noget ud af dagen”. Jeg vil bare igennem, uden for meget smerte. Dagene skal helst være så betydningsløse, som muligt. Alt skal bare overstås, udholdes, til jeg kan komme hjem og forsvinde. Jeg ved præcist, hvor mange ord, jeg skal sige til min mor, fra jeg kommer ind ad hoveddøren, til jeg lukker døren til mit værelse. – Ordene holder hende på afstand, så hun lader mig være, ikke spørger dybere ind, ikke pludselig banker på. Mit system kan helt præcist måle, hvor hun er på skalaen, hvilke sætninger jeg skal huske at få sagt, så hendes grund-bekymring ikke tipper over og bliver til handling. For dér skal vi ikke hen. Der hár vi været. I helvede, hvor hun sidder ved min seng og kigger på mig med et bekymret hundeagtigt blik, som giver mig lyst til at kaste mig ud fra femte sal. Jeg kan ikke mærke min krop. Jeg kan ikke mærke noget. Måske bortset fra foragt. Jeg ser ikke på hende, ikke en eneste gang. ”Jeg kan jo ikke hjælpe dig, hvis du ikke fortæller mig, hvad der er galt?”

Jeg siger ingenting. Der er intet at sige. Hvor dum kan man være. ”Hvad der er galt?”... ”Hjælpe mig?” Du kan ikke hjælpe mig, søde, lille, stupide mor. Det er der ingen, der kan.

Jeg kan ikke sige det, som det er: Alt. Alt er galt.

”Du kan ikke finde meningen selv, Selma”, siger hun: ”Det er de andre, der er meningen.”

Det giver ingen mening for mig.

Jeg beslutter, at jeg er et spøgelse. At livet er slut, før det begyndte. Selvmord er overflødigt. Hvis jeg betragter mig selv som død, vil de få øjeblikke, jeg måske får lov at opleve en form for liv, være en uventet bonus. Tænk, hvis det går over en dag.

Findes der mennesker, som lever? Som med selvfølgelighed står op? Fungerer. Ikke stiller spørgsmål? Bare simpelthen... er?

Billeder fra min konfirmation. Ligbleg. Død i øjnene. Den hvide skjorte gør intet godt for mig.

”Ding, ding...” Jeg rejser mig, for at sige tak:

”Jeg har skrevet to taler. En er grøn, og en er gul.”

Alle griner alt for højt. Vi er alle sammen Christian til festen. Løgnene bliver så tydelige. Smalltalk som skjuler skilsmisse, depression, gammelt had. Alt det vi ikke kan sige til hinanden. Det umulige i at nå de mennesker, som står én allernærmest. Tilværelsens ulidelige fucking lethed. Det ville være sørgeligt, hvis ikke det var så latterligt. Hvis ikke jeg var så grænseløst ligeglad. Rend mig langt ind i traditionerne.

Jeg forestiller mig at blive narkoman. Ligge på et råt trægulv i New York og gå til grunde. Ikke kende nogen mere. Rejse væk og gå i opløsning. Det er et billede, jeg vender tilbage til. Det føles betryggende. Far og mor og morfar holder taler. De aner ikke, hvem jeg er.

"Marla's philosophy of life was that she might die at any moment. The tragedy, she said, was that she didn't."

Far lærer mig, at jeg er mere værd, når jeg reder min seng, end når jeg ligger i den hele dagen. Det var nok ikke det, han ville lære mig. Han ville sikkert lære mig, at jeg ville få det bedre af at rede min seng. At det er sundere for mig at gå en tur, end at se Beverly Hills på sofaen, indtil det bliver mørkt, og jeg har ondt i hele kroppen. Men det er alligevel sådan det føles.

Det føles som om, jeg skal være på en bestemt måde, for at blive elsket. Det føles som om, jeg kan miste kærligheden, hvis jeg ikke slukker for fjernsynet.

Men det må jeg ikke sige højt. For man må ikke være et offer. Så kan ingen elske én. Det har jeg også lært. Det er faktisk det allervigtigste. Ingen kan elske én, hvis man synes det er synd for én selv. Ingen.

For tiden beder jeg til universet. Der er mindre skam og skyld. Jeg føler mig ikke urimelig. Forkert. Universet er også lidt ligeglad med mig. Det gør, hvad det selv vil. Det føles godt. Ikke at være så ansvarlig hele tiden. Gud kræver. Sådan føles det. Gud vil ha'. Gud vil ikke ha'. Gud dømmer. Jeg ved godt, at sådan skal jeg ikke tænke. Gud er kærlighed og alt det dér. Men det er sådan det føles. Så SKAL Gud være kærlighed. Og jeg skal være fuld af kærlighed til alle mennesker, tilgive alt, kun se det gode, vende den anden kind til.

Niende klasse, sidste skoledag. Mig der går rundt i skolegården med ud-bredte arme og tager imod karameller, barberskum og vand. Jeg er Jesus. Intet kan røre mig.

Mørket er ikke nødvendigvis sort. Det er også hvidt. Mørket har alle farver. Farverne er bare farveløse. Det er sådan, det føles. En dobbelt regnbue kan ikke få mit pis i kog. Der er ingen farver i regnbuen. Jeg vil myrde regnbuer. Slå My Little Pony ihjel og æde liget.

Et sted i Italien spørger min far: ”Er det sådan, meningen med livet og den slags”? Jeg sidder fastfrosset til den hvide havestol. Tårer strømmer ned ad mine kinder. Han smiler. Hvorfor helvede smiler han? Tror han, jeg ikke selv ved det? Et halvt nik bliver det modstræbende til.

Nogen fortæller mig, at Leonardo DiCaprio engang har spist på den her restaurant.

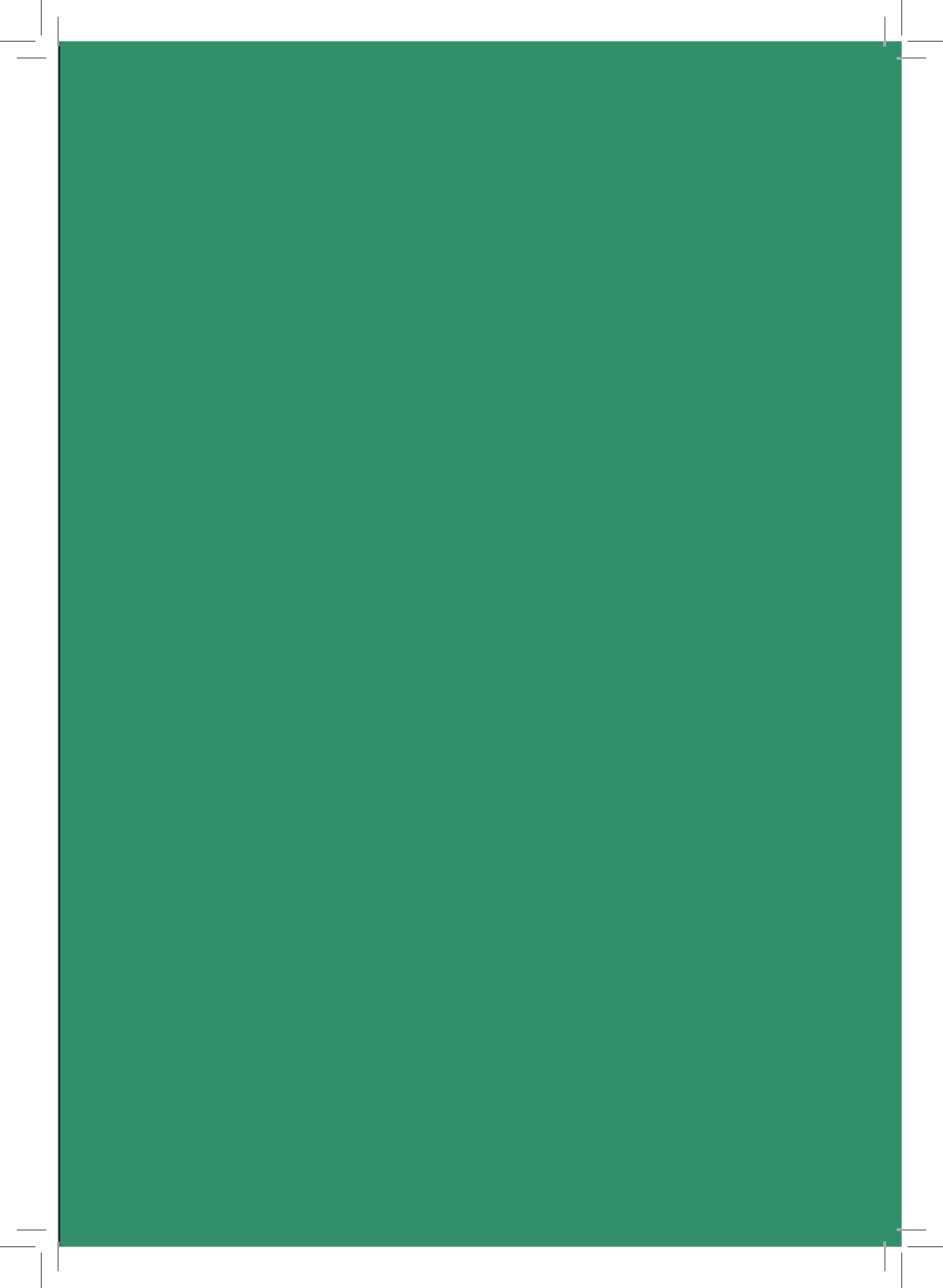
Anvendte citater i skreven rækkefølge:

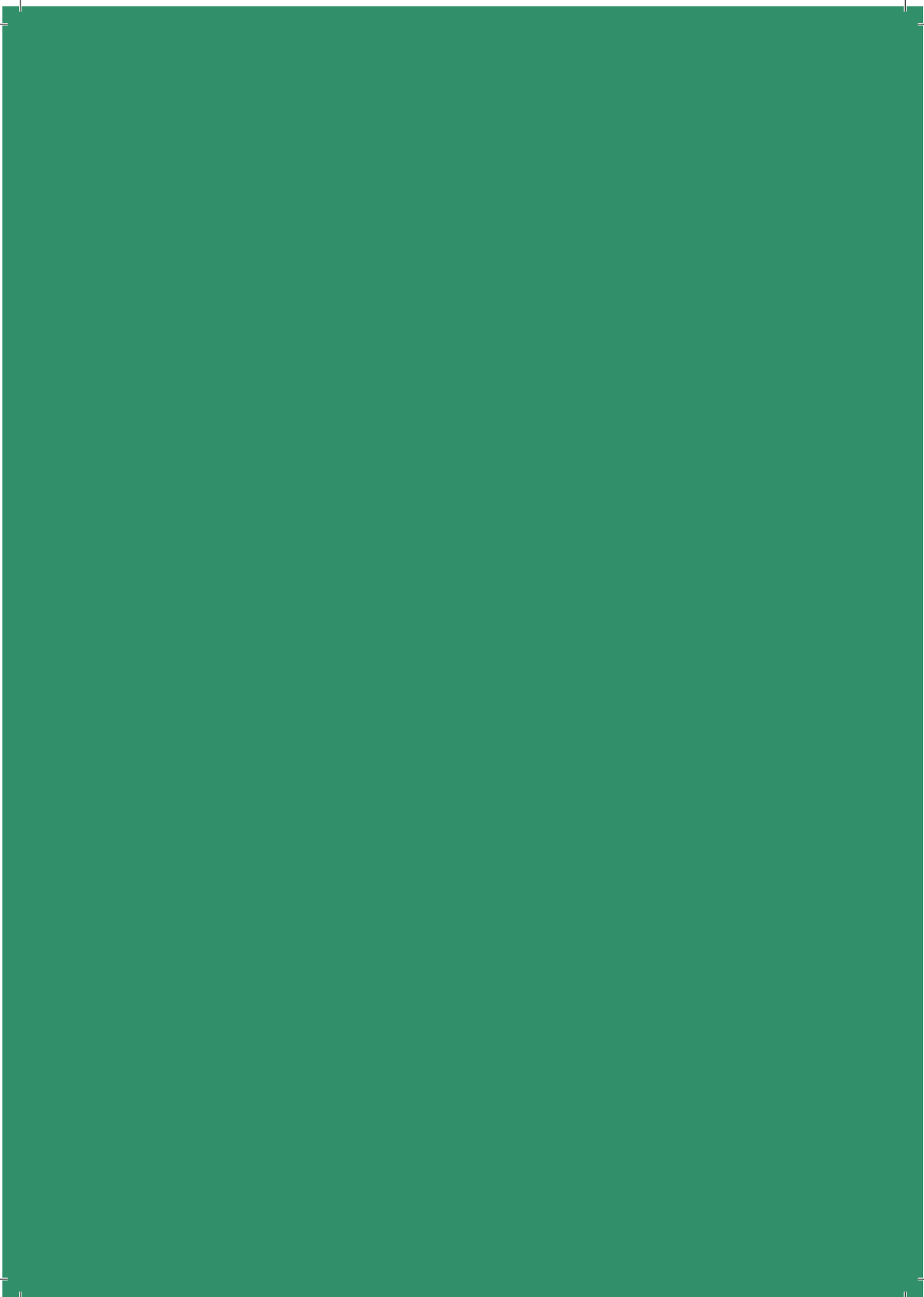
Arthur Rimbaud, ”En Årstid i Helvede” (på dansk ved Uffe Harder med efterord af Erik Skyum-Nielsen, Roskilde Bogcafé 1998)

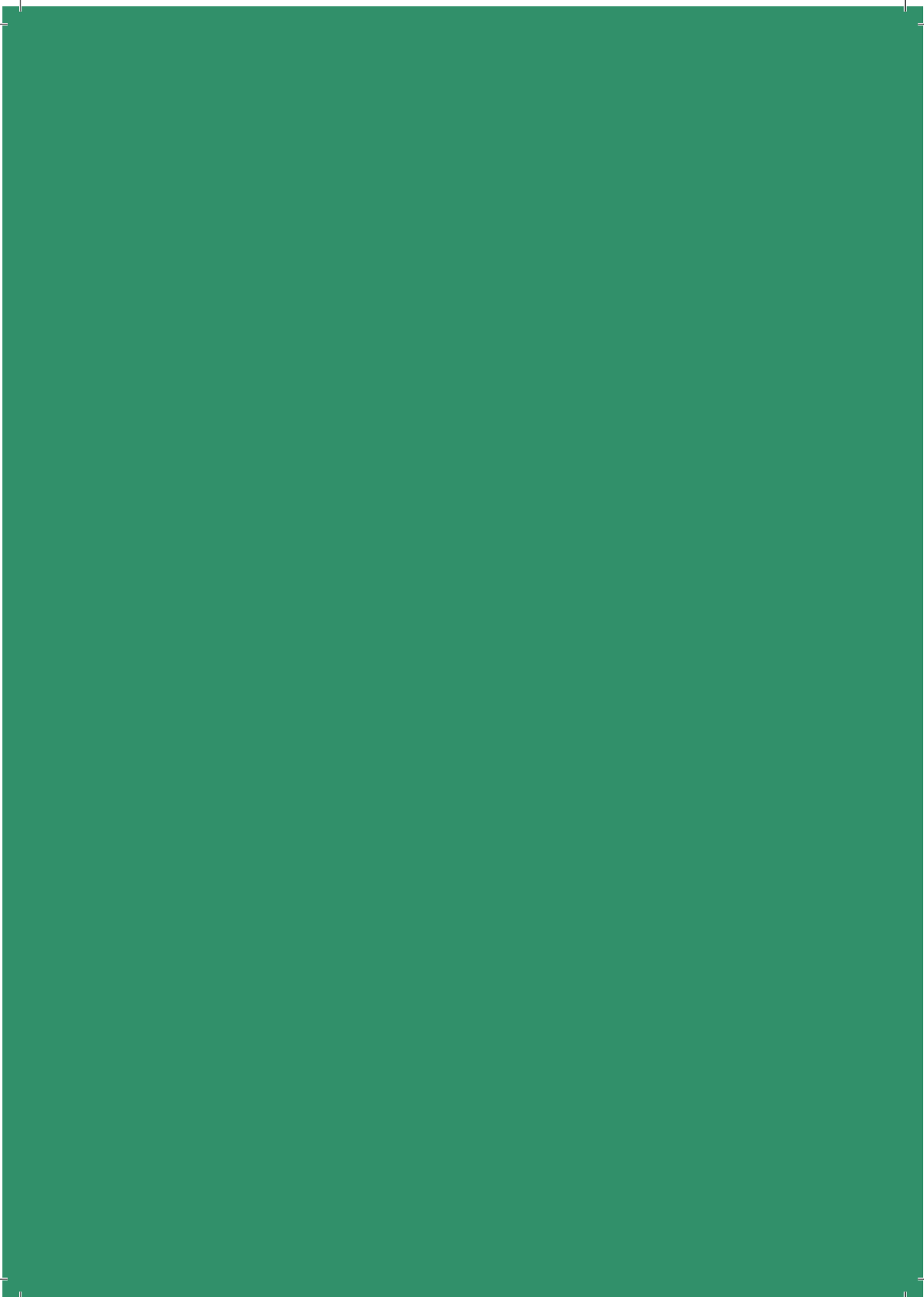
William Shakespeare, ”Hamlet” (fra ”Samlede Shakespeare, Dramatiske værker”, Edvard Lembeckes oversættelse, bearbejdet af Anne Chaplin, Henning Krabbe og Erik H. Madsen, P. Hasse & Søns forlag, 2001)

Thomas Vinterberg, ”Festen” (manuskript af Thomas Vinterberg og Mogens Rukov, Nimbus Film, 1998)

David Fincher ”Fight Club” (manuskript af Jim Uhls – 1999, baseret på romanen af samme navn af Chuck Palahniuk - 1996)







Ich Gott



Folkekirke & Religionsmøde

www.religionsmoede.dk